

30. BÖLÜM

HASTANE BAHÇESİNDE SAĞLIK OCAĞI OLUR MU ?

- İHALESİ YAPILMIŞ KAMU İNŞAATI DURDURULUYOR
- YETİŞTİRME YURDU BAHÇESİNE SAĞLIK OCAĞI
- KAMU YATIRIMLARINDAKİ SORUNLAR
- BİR BELEDİYE MECLİS ÜYESİNİN AKIL ALMAZ ÖNERİSİ
- HASTANE İLE İLGİLİ BİR BAŞKA OLUMSUZLUK

30. BÖLÜM

HASTANE BAHÇESİNDE SAĞLIK OCAĞI OLUR MU ?

Hükümet yangını sonrası Hastane’de hizmet veren Kaymakamlık’ta görüşmelerde bulunmak üzere Mart/1979’da bir sabah, Hastanenin bahçe kapısından arabamla içeri girdiğimde, sağ tarafta bir faaliyet dikkatimi çekti. İnşaatçı ACAR kardeşlerin küçüğü Zühtü ACAR yere kazık çakıyor, ip geriyor, aynı yere kimi inşaat araç ve gereçleri getirilmiş bulunuluyordu. Ne yaptıklarını sorduğumda, oraya sağlık ocağı binası yapılacağı söylendi

• İHALESİ YAPILMIŞ KAMU İNŞAATI DURDURULUYOR

Sağlık Ocağı için Zonguldak’ta Valilikçe açılan ihaleyi ACAR kardeşlerin kazandığını ve hastane binasının arka duvarı ile bahçe duvarı arasındaki daracık alana, mevcut ağaçlar da kesilerek, neredeyse hastane binasıyla bitişik nizam bina yapımı için yer teslimi yapıldığını öğrenince, *“Böyle saçmalık olmaz, Safranbolu’da yer kalmamış da, Hastane bahçesine bina yapılacakmış, buraya tek çivi çaktırtmam, inşaatı durduruyorum, devam ederseniz cezalandırırım”* dedim ve doğruca Kaymakamın yanına girdim.

Sayın Kaymakam, Ovacuma ile Topraccuma’da, biri de ilçe merkezinde olmak üzere Safranbolu’ya üç sağlık ocağı yapımının yatırım programında yer aldığını; merkez sağlık ocağının hastanenin bahçesinde yapılmasının İl Makamınca uygun bulunduğunu söyledi.

Ben de cevaben, *“İmar Kanununun Belediye’ye verdiği yetkiye istinaden inşaatı durduruyorum. Burası dağ başında bir köy mü, Safranbolu gibi dağınık bir yerleşim yerinde Çarşı’da veya Bağlar’da bir arsa bulunur, yoksa kamulaştırılır; zaten eski hastane binasının bahçesine, 5-10 yıl önce ağaçlar kesilerek yeni hastane binası yapılması yeterli olmamış gibi, şimdi de sağlık ocağı binası yapımı nasıl uygun görülür, bunu anlamıyorum”* dedim ve Kaymakamın yanından ayrıldım.

Bir Belediye sınırları içersinde her türlü inşaat, ister kamu kuruluşlarına, ister özel kişilere ait olsun mutlaka Belediye’den inşaat

ruhsatı alınmasını gerektirse de, genellikle kamu kurumları, yaptıkları ihale sonrası bu kurala uymaksızın inşaatı başlatırlar. Belediyeler de yöreye bir yatırım yapıyor, hizmet geliyor diye düşünerek ve bu arada inşaatın, Devletin kontrol mühendisi unvanıyla görevlendirdiği bir teknik elemanın gözetiminde yapılacağını da bildiklerinden, ruhsat nedeniyle sorun çıkartma gibi bir konumda bulunmak istemezler.

Ağaçlar kesilerek, yukardaki alana hastaneye bitişik Sağlık Ocağı yapmağa kalkışmak *"ben kamuyu temsil ediyorum, istediğimi yaparım"* anlayışından kaynaklanıyordu

Ancak, Safranbolu'daki sağlık ocağı inşaatı böyle değildi. Her hastanenin çok geniş bir bahçesinin olması, buranın yeşillikler içersinde bulunması ve park gibi çiçeklerle bezenmesi gerektiğini bilmek için şehircilik eğitimi görmek gerekmezdi.

İnşaatın yüklenicisi ACAR kardeşler veya İlçe Kaymakamı hemen telefonla bilgi vermiş olmalı ki, aynı gün öğleye doğru telefonla arayan ve beni ilçesine gelen bir yatırımcıyı sabote etmekle suçlayan İl Sağlık Müdürü Dr. Şerafettin HIZAL'a önce bunları anlattım.

Kendisine, Belediye Başkanı olarak Safranbolu'ya yapılacak her yatırımcıyı şükranla karşılayacağımı, yaptıklarının yatırım değil, batırım olduğunu, buna da şiddetle karşı olacağımı, Safranbolu'nun yasal temsilcisi olan Belediye'ye danışılmadan; bilgi vermeğe dahi tenezzül edilmeden yapılmak istenilen keyfiliklere izin

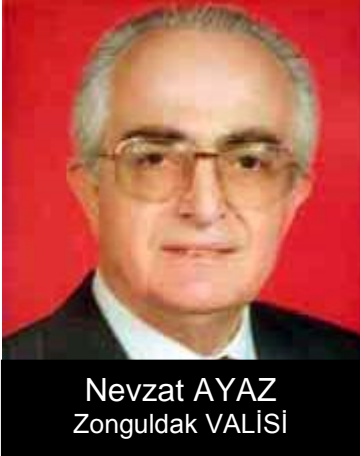
vermeyeceğimi bildirdim. Bir türlü kna olmuyordu; çok uzun ve çok sert bir tartışmada bulunmak zorunda kaldım.

Öğleden sonra Zonguldak Valisi Nevzat AYZAZ telefonla aradı. Kendilerine olay nasıl aksettirildi bilemem; olanları ve yapılmak istenilenleri benden dinleyince, *“ben yarın sabah Safranbolu’da olurum, konuyu birlikte çözümleyelim”* dedi.

• YETİŞTİRME YURDU BAHÇESİNE SAĞLIK OCAĞI

Ertesi gün gelen Sayın Vali’ye bina yapılmak istenilen yeri gösterdim, *“Safranbolu’da böylesine uygunsuz ve anlamsız bir yer seçimi nasıl yapılır, buna nasıl göz yumabilirim”* dedim. Sayın AYZAZ, İl Sağlık Müdürü ve Safranbolu Kaymakamı başta olmak üzere maiyetindeki yetkililerin kendisini nasıl güç durumda bıraktıklarının farkındaydı. Bana döndü, *“Bu yatırımı gerçekleştirmek durumundayız Reis bey, çözüm için ne önerirsiniz”* diye sordu.

Böyle bir soruyla karşılaşacağımı bildiğimden hazırlıklıydım. *“İhale öncesi, hatta yer teslimi öncesi ilgililer benimle temas etmek gereğini duysalardı, onlara söyleyeceklerimi Size arz edeyim”* diye söze başladım. Yetiştirme Yurdu’nun bulunduğu çok geniş alanın Belediye mülkü olduğunu, Yurdun bahçesinden uygun görülecek genişlikteki bir parselin ifraz edilerek Sağlık Ocağı için tahsis edilebileceğini; oranın yeni yapılan Hükümet Konağı’nın hemen yanında, kentin yeni yerleşim alanında olduğunu belirttim.

Nevzat AYZAZ
Zonguldak VALİSİ

Böylece tüm sağlık birimlerinin üst üste bir yere sıkıştırılması gibi bir olumsuzluğun ortadan kalkacağını, çok geniş bir alana yayılmış bulunan Safranbolu’da, sağlık hizmetlerinin bir yerde toplanması yerine, kente dağılımının sağlanacağını ve söz konusu arsanın kamu kuruluşlarına ayrılan bölgede olduğu için, İmar Planımız açısından da herhangi bir sakıncası olmadığını anlattım.

Vali Sayın AYZAZ rahatlamıştı, beraberindeki yetkililere, ne kadar genişlikte bir arsaya gereksinim duyulduğunu sordu, 3.000 M² denildi. Kendilerine bu konuyu Belediye

Meclisi'ne sunacağımı, M²'si bir liradan satış kararını çıkartmaya çalışacağımı bildirdim.

Yasal işlemlere hemen başlandı; 07 Nisan 1979 günü olağanüstü toplanan Belediye Meclisi, benim Sayın Valiye önerdiğim koşullarla yurt bahçesinden ifraz edilecek arsanın satışını onayladı. Halen aynı yerde hizmet veren Sağlık Ocağı'nın, işte böyle ilginç bir serüveni bulunmaktadır.

• KAMU YATIRIMLARINDAKİ SORUNLAR

Safranbolu Sağlık Ocağı olayı, kamu kurumlarında kimi yöneticilerinin, hizmet yapıyor görünsünler de ne olursa olsun anlayışı içinde olduklarının ve yaptıkları hizmetin amaca uygunluğu, yerindeliği, kalitesi ve gerekliliği ile kıt kamu kaynaklarının en verimli alanlara tahsisi ve özenle kullanılması zorunluluğu üzerinde hiç durmadıklarının tipik bir örneğini oluşturur.

Onlar için bunlar önemli değildir; önemli olmadığı için de gereken yerlere değil, gereksiz yerlere yapılan yatırımlar atıl kalır; hizmetin kalitesi önemli görülmediği için her depremde önce kamu binaları yıkılır; çünkü ihale en yüksek oranda indirim yapan yükleniciye verilir ve kontrol mühendisliği görevi de etkin bir biçimde yürütülmez.

Bu konuda bir yerel televizyonda dinlediğim bir milletvekilinin, kendilerinden önceki dönemden bahisle, "*onlar ihaleleri ancak % 15-20 oranında kıranlara veriyorlardı, bizim zamanımızda % 60'lar dolayında indirim sağlanarak ihaleler bağlanıyor*" demesini de hiç unutamam.

Birim fiyatlarda yüklenici karı % 25 olarak öngörüldüğüne göre, bu oranın üstündeki ve hele % 60'lara varan indirimler, ya birim fiyatlarının hatalı olduğunu veya bir yolsuzluğa peşinen rıza gösterileceğini yahut yüklenicinin en kolay ve en karlı işleri önceden yapıp, daha sonra işin tasfiyesine gideceğini gösterir ve bir milletvekilinin de herhalde bunları bilmesi gerekir.

• BİR BELEDİYE MECLİS ÜYESİNİN AKIL ALMAZ ÖNERİSİ

Bu arada, Safranbolu Sağlık Ocağı ile ilgili olarak karşılaştığım, çok ilginç bir öneriye de değinmeliyim. Belediye Meclisinin, Sağlık Ocağı için arsa tahsisinin görüşüleceği olağanüstü toplantısı üyelere duyurulduktan sonra, bir akşam eve geldiğimde, eşim, bir

Belediye Meclisi Üyesinin hanımının kendisine telefon ettiğini, akşam eşiyle birlikte bize ziyarete gelmek istediklerini, benim durumumu bilemediği için bir cevap veremediğini söyledi.

Eşime, müsait olduğumuzu, beklediğimizi bildir dedim. Ancak eşlerimiz birbirleriyle görüşmeler de, o Belediye Meclisi üyesiyle hiç ailece bir arada görüşmemiz ve karşılıklı ev ziyaretlerimiz olmamıştı; bu nedenle ziyaretlerine bir anlam veremedim.

Geldiler, doğal olarak ilgi ve hüsnü kabul gösterdik, çaylarımızı içerken Belediye Meclisi'nin Sayın Üyesi, *"Sağlık Ocağı yapılacak yer, Eczacı Erhan Bey'in Çarşısı'daki eczanesini taşıyacağı 100 Dükkanlar kooperatifindeki işyerine çok yakın, sağlık ocağında yazılacak reçetelerdeki ilaçlar, hep onun eczanesinden alınacağı için çok kazançlı olacak, sizin kendisiyle münasebetleriniz iyi olmadığına göre, ben size yardımcı olayım, söz konusu olan yere sağlık ocağı yapılmasın, başka bir yer gösterelim"* deyince şaşkırdım kaldım.

Bir dönem önce Belediye Meclis üyesi olan Eczacı Erhan İNEGÖLLÜ'yle velev ki kanlı bıçaklı bile olsam, böyle bir davranışı asla düşünemezdim, aklımın köşesinden bile geçiremezdim. Kaldı ki aramızda kimi konularda görüş ayrılığı olsa da, zaman zaman farklı yaklaşımlardan kaynaklanan kırgınlık yaşansa da, Sayın İNEGÖLLÜ mesleki bilgisine ve kişiliğine saygı duyduğum bir kimseydi.

Erhan İNEGÖLLÜ bir tarafa, bana düşmanlık beslediğini bildiğim herhangi bir kişinin dahi çıkarı olmasın diye, toplumsal çıkarları bir tarafa atıp, nasıl olurdu da görevimi ve yetkilerimi kötüye kullanabilirdim? Sayın Üyeye bunları anlattım, niçin böyle bir girişimde bulunduğunu ise, anlayamadım; kendisi de açıklayamadı.

• HASTANE LE İLGİLİ BİR BAŞKA OLUMSUZLUK

1980 öncesinde, hastane bahçesinin etrafına ihata duvarı yapılması sırasında, görkemli tarihi bahçe giriş kapısının yıkılıp, yerine motorlu taşıtların rahatlıkla girip çıkabileceği genişlikte bir kapı açılmak istenir. Hastane idare görevlilerinden Akçasu Mahallesi'nden komşum, Mustafa GÜNGÖR bana telefon edip, bu uygulamayı bildirdiğinde, hemen arabama atlayıp hastaneye gittim.

İlgililere *"siz çıldırıldınız mı, kesme taşlardan yapıma, anıtsal bir değer taşıyan, işlemeli ve böylesine güzel bir kapıyı nasıl yıkarınız? Bu kapıyı olduğu gibi bırakın; yan tarafında, bahçe duvarında*

dilediğiniz genişlikte bir kapı yeri bırakın, aksi takdirde hakkınızda hemen yasal işlem yaptırırım” dedim. Uyarıma uyuldu; tarihsel değer taşıyan kapının korunmasını, Mustafa GÜNGÖR’ün duyarlılığına ve bu uyarıya borçlu bulunuyoruz.

Eski hastanenin tarihsel nizamiye kapısı

Öte yandan, bu kitabın ilk basımında, Mayıs/2004’de, Safranbolu Kaymakamı İzzettin KÜÇÜK’ün, hastanenin “*nizamiye kapısı*” niteliğinde, çok değerli eski tarihsel giriş kapısını restore ettireceğini öğrenmenin mutluluk verici olduğuna değinilmişti. Ancak aradan 5 yıl geçmesine karşın, kitabın 2. basımı sırasında, tarihsel ve anıtsal değer taşıyan kapının olduğu gibi bırakıldığı gözlemleniyor.

Aslında, söz konusu kapı, eski tarihsel hastane binasına ait olup, eski Hastane binası Fethi Toker Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi’ne tahsis edildiğine ve bundan böyle, eskiden hastane olan yeni fakülte binasına da bahçenin başka bir cephesinden girildiğine göre, o cephedeki giriş mahalline, tarihsel kapının taşınmasının daha doğru olup olmayacağını, ilgililerin bir an önce değerlendirmelerine gereksinim bulunmaktadır.